

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/99/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212227621
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Sedláčková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1212227621.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Sedláčkovej a členiek senátu Mgr. Soni Pekarčíkovej a JUDr. Andrey Haitovej v právnej veci žalobcu: Slovenská plavba a prístavy a.s., Horárska 12, 815 24 Bratislava, IČO: 35 705 671, zast.: JUDr. Michaela Töröková, advokátka, Ulica 29. augusta 5, 811 08 Bratislava proti žalovanému: D. W., nar. XX.X.XXXX, T. XXX/XX, XXX XX E., zast.: Advokátska kancelária ŠČURY, s. r. o., M. R. Štefánika 2618, 022 01 Čadca, IČO: 47 258 055 o zaplatenie sumy 10.769,50 eur s prísl. a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, č.k. 22Cb/217/2012-203 zo dňa 7.11.2016 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II, č.k. 22Cb/217/2012-203 zo dňa 7.11.2016 potvrdzuje.

Žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému vo výške 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.769,50 eur s úrokom z omeškania vo výške 13 % ročne od 1.6.2006 do zaplatenia. Súčasne priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že uznesením č.k. 22Cb/174/2007-270 zo dňa 25.10.2011 súd vylúčil na samostatné konanie vzájomnú žalobu žalovaného DALBY a. s. zo dňa 20.11.2006, ktorou sa voči žalobcovi (D. W.L. - BAK) domáhal zaplatenia sumy 324.442 Sk (10.769,50 eur) s príslušenstvom titulom náhrady škody, za ktorú v zmysle žaloby podľa zmluvy o poskytovaní ochranných bezpečnostných služieb zo dňa 14.5.2001 zodpovedá D. W..

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil, že právny predchodca žalobcu ako odberateľ uzatvoril so žalovaným ako dodávateľom zmluvu o poskytovaní ochranných bezpečnostných služieb dňa 14.5.2001. Predmetom zmluvy bolo zabezpečenie ochrany majetku spoločnosti Ferroservis Bratislava s. r. o., IČO: 35 803 347, v jej sídle na Prístavnej ulici č. 12 v Bratislave. Dňa 23.3.2006 bolo zistené odcudzenie 20 ton betonárskej ocele, ku ktorému došlo v čase od februára 2006 do 23.3.2006, čím právnenému predchodcovi žalobcu vznikla škoda vo výške 423.212 Sk (14.048,06 eur). Žalovaný bol na uvedenú skutočnosť upozornený a bol požiadaný o nápravu listom zo dňa 29.3.2006. Právny predchodca žalobcu vystavil žalovanému faktúru č. 14360106 zo dňa 15.5.2006 splatnú dňa 29.5.2006 na sumu 423.212 Sk pozostávajúcu z hodnoty odcudzenej betonárskej ocele vo výške 355.640 Sk + 19 % DPH. Nakoľko mal právny predchodca žalobcu voči žalovanému záväzok vo výške 98.770 Sk (3.278,56 eur) titulom vystavenej faktúry č. 060401, splatnej dňa 14.5.2006 a zároveň aj pohľadávku vo výške 423,212 Sk (14.048,06 eur), vykonal právny úkon započítania vzájomných záväzkov a pohľadávok, a to listom zo dňa 31.5.2006. V tomto liste zároveň žalovaného vyzval na úhradu

zostávajúcej časti pohľadávky vo výške 324.442 Sk (10.769,50 eur), ktorú si z dôvodu jej nezaplatenia žalovaným uplatňuje v tomto konaní ako náhradu škody.

4. Vykonaným dokazovaním mal prvoinštančný súd za preukázané, že v období od februára do 23.3.2006 došlo k odcudzeniu 20 ton betonárskej ocele, čím žalobcovi vznikla škoda vo výške 423.212 Sk (14.048,06 eur), pričom výška škody nebola medzi žalobcom a žalovaným sporná. Spornou skutočnosťou bolo to, či došlo k porušeniu zmluvnej povinnosti na strane žalovaného. Na základe výsledkov dokazovania súd prvej inštancie konštatoval, že v predmetnej zmluve o poskytovaní ochranných bezpečnostných služieb zo dňa 14.5.2001 (článok V) sa zmluvné strany dohodli, že žalovaný musí smernicu obsahujúcu povinnosti strážnej služby pripojiť ku kontrolnej knihe, knihe evidencie vozidiel a denníku výkonu strážnej služby. Ďalej poukázal na zápisnicu o pojednávaní zo dňa 21.1.2008 (v pôvodnom konaní sp. zn. 22Cb/174/2007), v ktorej sa žalovaný vyjadril, že nemal povinnosť viesť žiadnu knihu ohľadom plnenia konkrétnych úloh v rámci strážnej služby, do knihy zapisoval len údaje týkajúce sa prichádzajúcich a odchádzajúcich kamiónov. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný porušil článok V bod 5.2 predmetnej zmluvy. Konajúci súd ďalej uviedol, že z uzavretej zmluvy vyplýva povinnosť žalovaného kontrolovať osoby a dopravné prostriedky, ktoré vstupujú do strážneho objektu, resp. z neho vychádzajú, vrátane železničných vagónov vstupujúcich a odchádzajúcich z objektu cez železničné vlečky, ako aj povinnosť kontrolovať osoby a dopravné prostriedky, ktoré opúšťajú objekt za účelom, či sa neoprávnene nevynáša alebo nevyváža majetok, ktorého ochranu zabezpečuje. Tieto povinnosti si však žalovaný taktiež riadne neplnil (a porušil tak ustanovenia článku V bod 5.5 a 5.6 zmluvy), čo vyplynulo aj zo svedeckých výpovedí svedka D. V. a L. D.. Ďalej prvoinštančný súd poukázal na článok VII bod 7.3 zmluvy, v ktorom žalovaný prehlasuje, že na škodu, ktorá vznikne na majetku odberateľa v dôsledku nedodržania predmetu zmluvy, je poistený na celú dobu trvania zmluvného vzťahu. Z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že žalovaný porušil aj toto ustanovenie zmluvy, nakoľko na pojednávaní dňa 27.4.2009 (v konaní sp. zn. 22Cb/174/2007) uviedol, že poistnú zmluvu v zmysle citovaného článku zmluvy o poskytovaní ochranných bezpečnostných služieb mal uzatvorenú len jeden rok, pričom nedoložil žiaden dôkaz, že by ju mal uzavretú v čase odcudzenia betonárskej ocele. V zmysle uvedených skutočností mal súd prvej inštancie za dostatočne preukázané, že žalovaný porušil zmluvu o poskytovaní ochranných bezpečnostných služieb zo dňa 14.5.2001, čo je základný predpoklad vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu. Zároveň mal súd za to, že keby žalovaný plnil zmluvné dojednania a zabezpečil riadny výkon ochrany majetku žalobcu v súlade s uzavretou zmluvou, nedošlo by k odcudzeniu 20 ton betonárskej ocele a žalobcovi by nevznikla škoda. V predmetnom prípade je preto podľa názoru konajúceho súdu daný aj tretí predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, a to kauzálny nexus, t.j. popísaným konaním žalovaného - porušením zmluvy došlo v priamej príčinnej súvislosti k vzniku škody na strane žalobcu (ide o vzťah príčiny a následku). Žalovaný je teda plne zodpovedný za vznik uplatnenej škody na strane žalobcu, čo jednoznačne vyplýva aj z článku VII bod 7.1 predmetnej zmluvy, podľa ktorého dodávateľ zodpovedá za škodu odberateľovi za akúkoľvek stratu alebo škodu, ktorá vznikne na majetku odberateľa alebo na majetku, za ktorý je odberateľ zodpovedný v celej výške. Žalovaný bol v zmysle zmluvy povinný vykonávať strážnu službu nepretržite 24 hodín denne a chrániť majetok žalobcu, avšak žalovaný si svoje zmluvné povinnosti riadne neplnil, v dôsledku čoho došlo k odcudzeniu materiálu a vzniku škody na strane žalobcu. Žalovaný ani nebol poistený pre prípad vzniku škody na majetku odberateľa jeho služieb v čase, keď k odcudzeniu materiálu došlo, a to aj napriek tomu, že ho k tomu zmluva zaväzovala. Ohľadom tvrdenia žalovaného, že žalovaný nebol povinný kontrolovať vývoz tovaru železničnou a lodnou dopravou, prvoinštančný súd uviedol, že toto tvrdenie nie je možné podporiť žiadnym zmluvným ustanovením, práve naopak, v zmysle článku V bod 5.5 a 5.6 povinnosťou žalovaného bolo kontrolovať osoby a dopravné prostriedky, ktoré vstupujú do strážneho objektu, resp. z neho vychádzajú, vrátane železničných vagónov vstupujúcich a odchádzajúcich z objektu cez železničné vlečky, ako aj kontrolovať osoby a dopravné prostriedky, ktoré opúšťajú objekt za účelom, či sa neoprávnene nevynáša alebo nevyváža majetok, ktorého ochranu zabezpečuje. Tvrdenie žalovaného je preto irelevantné. Okrem toho argumentáciu, že svoje povinnosti neporušil, žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal. S poukazom na uvedené skutočnosti považoval súd prvej inštancie žalobu za dôvodnú, a preto jej v celom rozsahu vyhovel. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Namietal záver súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého je žalovaný zodpovedný za škodu, ktorá bola spôsobená na majetku žalobcu, a to krádežou 20 ton betonárskej ocele, ktorá po započítaní vzájomných pohľadávok mala predstavovať sumu 10.769,50 eur. Žalovaný má za to, že súd

nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie najmä s poukázaním na jeho predošlé rozhodnutie vo veci, kedy žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, a to svojím rozsudkom, sp. zn. 22Cb/217/2012-121. Ďalej uviedol, že prvoinštančný súd sa zaoberal tiež porušením zo strany žalovaného ustanovenia bodu 5.2, článku V zmluvy, keď sa žalovaný vyjadril na pojednávaní zo dňa 21.1.2008, že nemal povinnosť viesť žiadnu knihu ohľadom plnenia úloh v rámci strážnej služby. Ohľadom tejto skutočnosti sa žalovaný vyjadril, že nemal vôbec predstavu, čo si súd predstavuje pod povinnosťou viesť knihu povinností a úloh, nakoľko existovala smernica, ktorá ukladala úlohy týkajúce sa strážnej služby. Žalovaný tiež uviedol, že spomínaná kniha úloh vôbec nie je uvedená v spomínanom bode 5.2. zmluvy a nijakým spôsobom s ním nesúvisí. Táto smernica je podľa názoru žalovaného podstatná aj v tej súvislosti, že sa v nej uvádzajú povinnosti pre žalovaného len v súvislosti s kontrolou kamiónovej dopravy a nie v súvislosti s prepravou železničnou. Žalovaný ďalej uviedol, že konajúci súd sa pri odôvodnení jeho zodpovednosti zaoberá výrazným spôsobom aj tým, že žalovaný nemal v čase krádeže uzatvorenú poistnú zmluvu za zodpovednosť za škodu pri výkone strážnej služby v objekte žalobcu, a tým došlo k porušeniu bodu 7.3, článku VII. zmluvy, v zmysle čoho mal súd za preukázané, že žalovaný porušil zmluvu, čo je základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, a tým vzniká aj príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a vznikom škody na strane žalobcu. Podľa názoru súdu je vykonané dokazovanie zrejme, že žalovaný si neplnil svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy, v dôsledku čoho došlo k odcudzeniu betonárskej ocele a ku vzniku škody. V tejto súvislosti žalovaný podotkol, že o vzťah príčinnej súvislosti medzi konaním, resp. nekonaním žalovaného sa jedná vtedy, ak vznikla škoda následkom protiprávneho úkonu žalovaného a ak by takýto protiprávny úkon neexistoval, ku škode by zjavne nedošlo. Ak by existovala v danom čase iná skutočnosť, ktorá by mohla byť príčinou vzniku takejto škody, zodpovednosť za škodu nenastáva. Z hľadiska naplnenia príčinnej súvislosti ako jedného zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu nemôže podľa názoru žalovaného postačovať iba pripustenie možnosti vzniku škody v dôsledku zavinenej porušenia povinnosti zo strany žalovaného. Vytýkal súdu prvej inštancie, že vôbec nepodrobil skúmaniu, ako mal žalovaný porušiť svoje povinnosti, ako tieto porušenia mali viesť ku vzniku škody, resp. či intenzita porušenia zmluvy zo strany žalovaného bola takého významu, že mala za následok príčinný vzťah medzi porušením povinností a vznikom škody. Ďalej namietal, že súd nepodrobil skúmaniu ani liberačný dôvod, a to napríklad dôkaz o tom, že žalovaný upozorňoval žalobcu, že sa domnieva, že k týmto škodám dochádza aj konaním zo strany žalobcu, keď nemá dostatočným spôsobom zaistený a monitorovaný iný východ, ktorý nepodlieha strážnej službe vykonávanej zo strany žalovaného. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti žalovaný navrhoval, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

6. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 3.2.2017 uviedol, že považuje za bezpredmetné poukazovanie na rozsudok č.k. 22Cb/217/2012-121, resp. závery v ňom uvedené, nakoľko predmetný rozsudok bol uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 1Cob/299/2013-161 zo dňa 2.7.2015 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Naopak žalobca považuje napadnutý rozsudok za správny, nakoľko v danom prípade bolo spoľahlivo preukázané porušenie viacerých zmluvných povinností zo strany žalovaného, v príčinnej súvislosti s ktorými došlo u žalobcu k vzniku škody (vznik škody a výška škody neboli v konaní sporné), a to aj s poukazom na objektívnu zodpovednosť žalovaného vyplývajúcu z ustanovení Obchodného zákonníka. Obrana žalovaného, že o svojich povinnostiach vyplývajúcich mu zo zmluvného vzťahu uzatvoreného so žalobcom, nevedel, alebo že nevedel o tom, ako ich má plniť, nemôže obstať. Žalobca sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného, že v smernici pre výkon strážnej služby sa uvádzajú povinnosti pre žalovaného len v súvislosti s kontrolou kamiónovej dopravy a nie v súvislosti s prepravou železničnou. Z bodu 2. Smernice pre výkon strážnej služby je zrejme, že sa týka povinnosti žalovaného v súvislosti so železničnou prepravou. Žalovaný bol povinný plniť svoje povinnosti nielen podľa smernice pre výkon strážnej služby, ale aj podľa zmluvy. Zo zmluvy jednoznačne vyplývala žalovanému povinnosť kontrolovať osoby a dopravné prostriedky, ktoré vstupujú do strážneho objektu resp. z neho vychádzajú, vrátane železničných vagónov vstupujúcich a odchádzajúcich z objektu cez železničné vlečky (čl. V., bod 5.5. Zmluvy) a kontrolovať osoby a dopravné prostriedky, ktoré opúšťajú objekt za účelom, či sa neoprávnené nevynáša alebo nevyváža majetok, ktorého ochranu zabezpečuje (čl. V., bod 5.5. Zmluvy). Prvoinštančný súd vyhodnotil argument žalovaného, že nebol povinný kontrolovať vývoz tovaru železničnou a lodnou dopravou za irelevantné, nakoľko tento argument žalovaného nie je možné podporiť žiadnym zmluvným ustanovením, práve naopak, ako to vyplýva z čl. V. bod 5.5 a 5.6 Zmluvy. Žalovaný ďalej v odvolaní namietal, že z hľadiska naplnenia príčinnej súvislosti ako jedného zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu nemôže postačovať iba pripustenie možnosti vzniku škody v dôsledku zavinenej porušenia povinnosti zo strany žalovaného. V danom prípade sa prvoinštančný súd dostatočne vysporiadal aj s otázkou príčinnej súvislosti medzi

porušením právnej povinnosti a vznikom škody, keď dospel k záveru, že ak by žalovaný plnil zmluvné dojednania a zabezpečil riadny výkon ochrany majetku žalobcu v súlade s uzavretou zmluvou, nedošlo by k odcudzeniu 20 ton betonárskej ocele a žalobcovi by nevznikla škoda. Z uvedeného dôvodu mal súd prvej inštancie za preukázaný aj kauzálny nexus, ako predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, a to tým, že porušením zmluvy zo strany žalovaného došlo v priamej príčinnej súvislosti k vzniku škody na strane žalobcu (ide o vzťah príčiny a následku). Konajúci súd tak podľa názoru žalobcu dospel k správne záveru, že žalovaný je plne zodpovedný za vznik uplatnenej škody na strane žalobcu, čo jednoznačne vyplýva aj z čl. VII. bod 7.1 Zmluvy, podľa ktorého dodávateľ (t.j. žalovaný) zodpovedá za škodu odberateľovi (žalobcovi), za akúkoľvek stratu alebo škodu, ktorá vznikne na majetku odberateľa (t.j. žalobcu) alebo na majetku, za ktorý je odberateľ zodpovedný v celej výške. Žalovaný v konaní nepreukázal, že by na vznik škody mala mať vplyv aj iná príčina ako ním niekoľkonásobné závažné porušenie zmluvných povinností, keď to bol práve žalovaný, ktorý mal v danom prípade strážiť majetok žalobcu tak, aby nedochádzalo ku škodám a jeho stratám. List vyhotovený žalovaným, na ktorý žalovaný poukazuje v odvolaní - odpoveď na listy zo 17. a 29. marca 2006, v žiadnom prípade nemožno považovať za liberačný dôvod, keďže žiaden liberačný dôvod v konaní nebol preukázaný. Z uvedeného je však zrejmé, že žalovaný pripúšťa existenciu predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu (t.j. aj príčinnú súvislosť), keďže poukazuje na údajný liberačný dôvod, ktorý však nijako nepreukázal. S poukazom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

7. Odvolací súd konštatuje, že konanie na súde prvej inštancie sa viedlo a odvolanie bolo podané v rámci účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, avšak o odvolaní rozhodoval odvolací súd po nadobudnutí účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok dňa 1.7.2016, a preto postupoval podľa zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok s poukazom na § 470 ods. 1, podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Odvolací súd prejednal vec podľa § 379 - 380 CSP a dospel k záveru, že rozsudok je vecne správny, keď súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec posúdil správne aj po právnej stránke.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré považuje za vecne správne a v súlade s § 220 ods. 2 CSP.

10. Odvolací súd v názorovej zhode s prvoinštančným súdom konštatuje, že v danom prípade škoda súvisela s činnosťou žalovaného, nakoľko bola spôsobená na majetku žalobcu neznámou osobou v objekte, ktorého stráženie a ochranu zabezpečoval žalovaný na základe zmluvy o poskytovaní ochranných bezpečnostných služieb zo dňa 14.5.2001. Možno doplniť, že stráženie objektu sa vo všeobecnosti vykonáva ako súbor časovo a personálne organizovaných činností a v prípade krádeže dochádza k vzniku škody v závislosti od organizácie jednotlivých činností, ktoré majú zabrániť nedovolenému vniknutiu nepovolených osôb do stráženého objektu, ako aj zabrániť odcudzeniu majetku zo stráženého objektu.

11. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaný porušil článok V bod 5.2, článok V bod 5.5 a 5.6 (povinnosť žalovaného kontrolovať osoby a dopravné prostriedky, ktoré vstupujú do stráženého objektu, resp. z neho vychádzajú, vrátane železničných vagónov vstupujúcich a odchádzajúcich z objektu cez železničné vlečky, ako aj povinnosť kontrolovať osoby a dopravné prostriedky, ktoré opúšťajú objekt za účelom, či sa neoprávnene nevynáša alebo nevyváža majetok, ktorého ochranu zabezpečuje), ako aj článok VII bod 7.3. Uvedený záver konajúceho súdu možno považovať za správny, čím bol naplnený jeden z predpokladov zodpovednosti za škodu.

12. Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť súd prvej inštancie poukázal na čl. VII bod 7.1 dotknutej zmluvy, podľa ktorého dodávateľ zodpovedá za škodu odberateľovi za akúkoľvek stratu alebo škodu, ktorá vznikne na

majetku odberateľa alebo na majetku, za ktorý je odberateľ zodpovedný v celej výške. Súčasne mal za to, že keby žalovaný plnil zmluvné dojednania a zabezpečil riadny výkon ochrany majetku žalobcu v súlade s uzavretou zmluvou, nedošlo by k odcudzeniu 20 ton betonárskej ocele a žalobcovi by nevznikla škoda. V posudzovanom prípade je možné prijať záver, že konaním žalovaného - porušením zmluvných povinností vykonávať strážnu službu 24 hodín denne a chrániť majetok žalobcu došlo v priamej súvislosti k vzniku škody na strane žalobcu.

13. Odvolací súd tiež zhodne so súdom prvej inštancie uvádza, že nebolo možné prihliadnuť k námietke žalovaného týkajúcej sa možnej liberácie, nakoľko žalovaný tvrdil, že dôvod liberácie (že k odcudzeniu vecí došlo lodnou alebo železničnou dopravou, ktorú žalovaný nebol povinný kontrolovať) nepreukázal. Takisto nepreukázal, že ku škode došlo vlastným konaním žalobcu ako poškodeného, pričom bol to opäť žalovaný, ktorý bol povinný túto skutočnosť preukázať, aby sa zbavil zodpovednosti za škodu.

14. S poukazom na uvedené skutočnosti má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie v danej veci správne zistil skutkový stav a na takto zistený skutkový stav aplikoval správny právny predpis. Keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval odvolací súd, preskúmajúc ho v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní, za vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

15. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a s § 262 ods. 1 CSP, tak že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný.

16. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).